

Inhoud

DEEL 1 * Keerpunt

1	Startblok.....	9
2	<i>Pull, man!</i>	13
3	Zee van pijn.....	20
4	Duisternis.....	24
5	Watertrappen.....	27
6	Droom.....	31
7	Nooit meer.....	34
8	Coach.....	39
9	Dubbele training.....	44
10	Kopje onder.....	49
11	Zwembad.....	56
12	Gewichtheffen.....	64
13	Sneller in alles.....	71
14	De geur van chloor.....	75
15	Giftige mist.....	80
16	Gierende banden.....	86
17	Erwtensoep.....	91
18	Kaartenmuseum.....	97
19	Kastanje.....	103
20	Draaikolk.....	107
21	Glazen gang.....	115
22	Schoolslag.....	123
23	Twee benen.....	130
24	Sneeuw.....	140
25	Zwemmen.....	152

26	Limieten	156
27	<i>Stand up for the champions!</i>	161
28	<i>Pull harder!</i>	169

Tussenwoord

Olivier en Corien in gesprek over <i>Kampioen</i>	181
---	-----

Fotokatern

DEEL 2 * Op weg naar de top

29	Serieus aan de slag: zwemmen bij de selectie	187
30	Voor het eerst naar het buitenland	194
31	Wereldkampioenschappen	203
32	Op kamers op je zeventiende	209
33	Winnen en verliezen	214
34	<i>Road to Rio</i>	224
35	Doorgaan of stoppen?	240
Tijdljn	.....	244
Afkortingn & termen	.....	245
Extra	.....	246

1 Startblok

ALLE GELUIDEN VERDWIJNEN ALS HIJ OP het startblok stapt. De tribune met toeschouwers is in het niets opgelost. De tegenstanders links en rechts van hem zijn niet meer dan vage schimmen.

Olivier kijkt uit over het water, dat blauw en rimpelloos voor hem ligt. Hij laat zijn armen loshangen en ademt diep in, een paar keer achter elkaar. Zo veel mogelijk zuurstof verzamelen.

De vertrouwde geur van chloor dringt zijn neusgaten binnen. Hij rilt. Het zijn geen zenuwen. Hij is nooit zenuwachtig. Hij is alleen maar opgewonden. Hij kan niet wachten tot hij mag beginnen. Als een vurig paard, vlak voor de race. Hij kijkt naar de baan. Baan vier heeft hij.

Zijn baan. Zijn slag. Zijn wedstrijd.

‘Op uw plaatsen’, klinkt de stem van de starter.

Olivier buigt naar voren en grijpt het startblok. Zijn spieren spannen zich. Knieën licht gebogen. Tenen over de rand. Hoofd naar voren, doodse stilte.

Het fluitsignaal.

Zijn lichaam reageert vóór het geluid tot hem doorgedrongen is.

De afzet. Een explosie van kracht. De miniseconde waarin hij door de lucht zweeft, zijn armen uitgestrekt. Het koele water, dat hem opneemt en gewichtloos voort laat glijden. Heel even wacht hij. Dan kromt hij zijn rug, slaat zijn benen neer, komt weer op.

Daar is de 15 meterstreep.

Lucht. Hij heeft lucht nodig.

Nee, nog niet.

Kin op de borst, armen doorhalen tot aan de heupen.

Schouders omhoog. Hoofd boven water. Lucht.

Heel even het geschreeuw van de toeschouwers. Hoofd om-
laag. Naar beneden, naar beneden.

Terug in de geluidloze onderwaterwereld, waar niemand hem stoort. Waar niemand tot hem doordringt. Luchtbellen uit zijn neus, zijn mond, die achter hem aan dansen. Hij haalt door, schiet vooruit, moeiteloos, golvend als een dol-fijn. Bij elke twee slagen de extra inspanning van het boven water komen, en de beloning – de lucht die zijn longen in-stroomt en hem kracht geeft.

Nog een paar meter. Daar is het keerpunt.

Hij tikt aan, draait, zet zich met twee voeten af tegen de wand. Onder water schiet hij voort.

Hij kijkt niet links of rechts. Er zijn geen tegenstanders. Hij is alleen.

Nee, niet alleen. Het is net of hij aan de kant zijn oude coach ziet staan. Naast zich mee ziet lopen. Coach Felipe, die hem opzweept met zijn geschreeuw. *'Pull, pull! Go, Olivier! Go! Pull harder!'*

Hij komt boven voor een hap lucht, verdwijnt weer onder water. Waar zijn de anderen gebleven? Hij ziet niemand meer. Hij ziet alleen de blauwe tegels. De zwarte 10 meter-lijn op de bodem van het zwembad.

Drie slagen zonder ademhalen. Zijn longen branden. Zijn benen verzuren.

Doorgaan. Doorgaan.

Als hij aantikt en boven water komt, is hij duizelig. Hij heeft geen idee hoe hij het gedaan heeft. Of hij snel was of niet. Hij kijkt naar de tribune, waar papa zit, zijn stopwatch in de hand. Papa steekt zijn duim op. Hij heeft een grote grijns op zijn gezicht.

‘Olivier! Olivier!’ Zijn vrienden van de zwemclub zijn opgesprongen. Ze zwaaien en klappen.

Olivier laat zich onder water zakken. Zo diep mogelijk. Is het waar? Heeft hij gewonnen?

Hij duikt weer op, trekt zijn badmuts en zwembril af en veegt zijn natte haar naar achteren. Peter geeft hem een high five over de lijn heen. ‘Gefeliciteerd.’

De andere tegenstanders duiken onder water, komen omhoog in zijn baan, geven hem een hand. ‘Goed gedaan.’

‘Gefeliciteerd.’

‘Jij bent me net te snel.’

Marly, de trainster, komt op hem af. ‘Oli! Gefeliciteerd, jong! Je hebt gewonnen! En je hebt vier seconden van je pr* afgezwommen. Geweldig!’

De prijsuitreiking is voorbij voor hij het doorheeft. Met zijn medaille om zijn nek gaat hij naar de douches. Jammer dat het al over is. Hij zou willen dat hij nog een keer mocht. Gewoon, om te kijken of het nog sneller kan.

‘Vet man!’ Matthijs komt op hem af en geeft hem een high five. ‘Goed gedaan.’

‘Dat was zo cool!’ zegt Rixt, een blond meisje uit een hoger team.

---

* persoonlijk record

‘Ben je niet kapot?’ vraagt Jelmer, de stoere vijftienjarige Fries met de ringetjes in zijn oor.

Olivier doet zijn medaille af, gooit hem in zijn tas en stapt onder de douche. ‘Nee. Ik zou nog wel een keertje willen.’

‘Rustig aan, *amigo*’, zegt Matthijs, terwijl hij shampoo in zijn haar spuit. ‘Jij bent net een tank.’

‘Die sprint aan het eind’, zegt Rixt. Ze leunt tegen de muur, haar zwembriljetje in haar hand. ‘Ik dacht dat je al op je snelst ging, maar toen na het keerpunt dacht je zeker ...’

Olivier drukt op de doucheknop. ‘Ja, toen dacht ik: laat ik nu maar eens wat gaan doen.’ Hij grinnikt.

‘Ik dacht: dat houdt hij nooit vol.’

Matthijs lacht. ‘Haha! Dan heb je Olivier nooit zien trainen.’

‘Heeft er iemand shampoo?’

Matthijs geeft zijn fles shampoo door. ‘Hier. Neem maar van mij.’

Warm water dat op zijn schouders klettert. Vrienden die blij voor hem zijn. Een tevreden coach. Papa, die zo trots op hem is. Kon het maar altijd vandaag blijven.

2 *Pull, man!*

‘WE MOETEN IN DRAHAF!’ ROEPT OLIVIER tegen Iris en Ymkje, die voor hem rijden. Ze horen hem niet. Ze hebben het veel te druk met elkaar.

‘En toen ging ze dus op die stoel zitten,’ zegt Iris, ‘en toen zakte ze er doorheen.’

Ymkje moet zo hard lachen, dat ze bijna van haar pony afglijdt. ‘Echt waar?’

‘Ja, echt waar. Ze zat helemaal klem. Met haar armen en benen. En ze kon er niet meer uit. En toen hebben we ...’

De stem van juf Anouk. ‘Iris. Ymkje. Wat heb ik gezegd? Achter elkaar, alsjeblieft. Nee, in draf, niet in stap!’

Olivier zucht. Altijd hetzelfde met die meiden. Waarom zitten ze eigenlijk op paardrijles? Ze willen helemaal niet rijden. Ze trainen alleen maar hun kaakspieren. Zo komen ze nooit die bak uit. Hij wil buiten rijden. Echt buiten. In het bos. Door de Kale Duinen. Lekker galopperen. Over sloten en boomstammen springen. Tegen de heuvels op.

‘Been geven, Anne-Rixt. Zo snapt hij het niet. Nee, binnen-been!’

‘En toen?’ zegt Ymkje. Ze kijkt om.

‘En toen zat ze helemaal klem’, roept Iris. ‘Met haar benen naar boven en haar armen erbovenuit, en toen moest ik de juf van groep zeven halen, en die probeerde haar ...’

‘Van hand veranderen!’ roept Anouk.

Olivier stuurt Monty dwars de bak over. Iris en Ymkje blijven gewoon doorrijden langs de kant van de bak. Straks krijgen ze nog een botsing.

‘Iris. Ymkje. Van hand veranderen!’

Het is zo saai. Als het nou cowboyrijles was ... Koeien vangen met een lasso ... Met zo’n western paard, dat heel snel kan keren, en dat vanuit draf zo plotseling stopt dat het zand je om de oren vliegt.

‘Anne-Rixt? Van hand veranderen betekent dat je tegen de klok in gaat rijden. Dwars oversteken. Kijk hoe Olivier het doet.’

Of polo. Net als mama. Op zo’n snel, klein paardje heel hard achter de bal aandraven en tegenstanders aan de kant duwen en met een stick slaan. Dat is cool. Hij moet aan mama vragen of hij op polo mag.

‘En, hoe was het?’ vraagt mama, terwijl ze de klep van de trailer dichtdoet.

‘Het rijden is wel leuk.’ Olivier maakt zijn cap los en gooit hem op de achterbank van de auto. ‘Maar het gaat zo langzaam. Kan ik niet op polo?’

Mama lacht. ‘Polo? Dan moet je eerst goed kunnen rijden.’

‘Ik kan goed rijden! En waarom zijn er alleen maar meisjes! Altijd meisjes. In mijn klas zijn ook alleen maar meisjes. En hier. Nergens zijn jongens.’

Mama trekt het portier dicht en start de motor. ‘Bij zwemmen toch wel? Bij zwemmen zijn jongens. En bij hockey.’

‘Maar die zie ik nooit. Die wonen allemaal te ver weg. Niemand kan bij me spelen. Ik wou dat we ergens anders woonden. Ergens waar jongens zijn. Er is helemaal niks aan hier.’

Mama stuurt de weg op. De trailer hobbelt achter hen aan.

‘Wat hebben jullie gedaan?’

Hij geeuwt en rekt zich uit. ‘Gewoon. Alleen maar dingen die ik allang kan.’

Het is warm in de auto. Olivier laat het raampje een stukje naar beneden zakken. Het lijkt al wel zomer. Terwijl het nog maar half mei is.

‘Ging je nou morgen vissen?’ zegt mama, terwijl ze haar zonnebril opzet en de drukke weg bij de stoplichten oversteeft.

Hij knikt. ‘Met Jordi.’

‘Je weet toch wel dat je naar tennis moet?’ Mama schakelt terug en rijdt de bosweg in. De zon valt in vlekken tussen de bomen door.

Hij leunt naar voren. ‘Tuurlijk. Om vier uur, heb ik gezegd. Om vier uur is hij bij mij. En dan gaan we vissen.’

‘Je gaat de vissen niet weer meenemen, Olivier. Je gaat ze teruggooien.’

‘Maar ik kan ze toch in de vijver doen?’

‘De vijver is lek. Dat weet je toch?’

Olivier grinnikt. Mama denkt echt dat hij gek is.

Langs de camping. Voorbij een paar fietsers. De oprit gaat schuil achter een hoge rij bomen. Mama remt af, slaat rechtsaf en stopt voor het ijzeren hek naar de oprit.

Olivier springt uit de auto en duwt het hek open. ‘Mag ik Monty eruit halen?’

‘Nee. Maar je mag hem naar de wei brengen.’ Mama parkeert de auto naast het huis, doet de klep van de trailer open en leidt de pony naar buiten.

Olivier neemt het halstertouw van haar over en brengt Monty naar het wekje achter het huis. Hij steekt zijn hand op naar de boer, die verderop op zijn land bezig is tussen de maïs. In de verte klinkt de roep van een koekoek.

Hij laat de pony een poosje uitstappen, pakt de tuinslang en spuit hem af. Nu nog even droogwrijven, en dan is hij klaar. Misschien kan hij nog even op de Wii. Of nee – eerst op de trampoline, en dáárna op de Wii.

‘Hoever ben je met je boekbespreking?’ vraagt mama, die aan de andere kant van Monty met het zweetmes bezig is. Oei. De boekbespreking. Van dat boek dat hij nog niet eens gelezen heeft. Olivier pakt het dikke, blauwe halstertouw van de grond en zwaait het zachtjes rond. ‘O, gaat goed. Ik ben heel ver. Al op de helft.’

‘Van het boek of van je boekbespreking?’

Hé. Dat is gek. Het uiteinde van het halstertouw raakt zijn been en slingert zich om zijn enkel heen. Hij buigt zich voorover om het los te maken.

Uit zijn ooghoek ziet hij hoe Monty stopt met grazen en zijn hoofd opheft. En dan ineens voelt hij een ruk aan zijn been. Als in slow motion ziet hij zichzelf onderuitgaan. Hij komt keihard op zijn rug en zijn hoofd in het gras terecht. Een duizeligmakende klap, alsof iemand hem pootje heeft gehaakt. ‘Au!’

Hij wil overeind krabbelen. Maar opnieuw wordt hij onderuit getrokken. Hij ziet de pony geschrokken steigeren. O nee, flitst het door hem heen. Dit gaat mis.

Een ruk aan zijn enkel.

En dan begint alles te bewegen. Het gras. Het maïsveld. Het hek. De aarde draait. ‘Monty!’ schreeuwt hij. ‘Ho, Monty! Ho!’

De pony luistert niet. Hij galoppeert de wei rond. Olivier bonkt er op zijn rug achteraan, voortgesleept aan zijn enkel.

‘Mama!’ Hij schreeuwt over zijn schouder.

Ineens ziet hij haar. Ze staat voor Monty, haar armen wijd uitgespreid. 'Ho, Monty! Ho!'

Maar Monty wijkt uit naar links en galoppeert haar voorbij. Daar komt papa aanrennen. Maar de pony ontwijkt hem, ontwijkt mama, die nog een keer voor hem gaat staan en vergeefs de halster probeert te pakken. Hij galoppeert verder, de wei uit, langs de stal, langs de trailer, de tuin in. Over het gras, langs de vijver, dwars door het bloemperk, in de richting van de oprijlaan.

'Ho!' schreeuwt Olivier weer. 'Stop!' Hij probeert overeind te komen, het touw te grijpen. Maar hij kan er met geen mogelijkheid bij.

De takken slaan in zijn gezicht, hij sleept achter Monty aan over de klinkers van de oprijlaan. Zijn rug. Au, zijn rug. Zijn voet. Zijn enkel.

Hij klemt zijn lippen op elkaar. Nog heel even. Daar is het hek. Daar moet Monty stoppen. Bij het hek kan hij geen kant meer op.

Nee. Nee!

Het hek staat open. Monty komt niet tot stilstand. Hij houdt niet eens in. Hij galoppeert de weg op.

'Monty! Stop! Stop!' Olivier schreeuwt wanhopig. Hij probeert over zijn schouder te kijken waar papa en mama gebleven zijn, maar hij ziet ze niet. Dit is een droom. Een nachtmerrie. Het kan niet waar zijn.

Het kan niet waar zijn dat hij de weg over wordt gesleurd door zijn eigen pony. Hij knijpt zijn ogen dicht. Opent ze weer. De bomen schieten in een groene waas voorbij.

Maar de pijn. De verschrikkelijke pijn aan zijn enkel. Alsof zijn voet er wordt afgerukt.

Zijn schouders. Zijn rug. Zijn achterwerk.

‘Stop! Stop!’

Een auto schiet toeterend voorbij. Ik ga dood, flitst het door hem heen. Ik ga dood, hier, zomaar op straat. Straks rijdt er een auto over me heen. Of ik bots tegen een boom op.

Tegelijk komt er een andere gedachte in hem op. Nee. Nee, het mag niet. Ik wil niet doodgaan.

Hij werkt zichzelf omhoog. Nog een auto. Monty schiet opzij. De weg af, het bos in, dwars door een modderige greppel heen. Olivier bonst met zijn hoofd tegen de grond, probeert de modder uit te spugen, maar het lukt niet.

Hij klemt zijn tanden op elkaar. Er is geen pijn. Er is geen ondraaglijke, verscheurende pijn. Het zijn geen echte stenen en boomstronken en braamstruiken waar hij overheen getrokken wordt. Er is geen bloed, er is geen dol geworden pony die hem probeert kwijt te raken. Dit is een spel. Een computerspel. De enige manier waarop hij kan scoren is door overeind te blijven zitten. Door goed te kijken. Door de obstakels te ontwijken. Hij kan dit. Als iemand het kan, is hij het.

Hij beschermt zijn gezicht met zijn armen, weet een boomstam te ontwijken. Over het fietspad gaan ze. Door de bosjes. Dwars door een sloot heen. Modderwater in zijn ogen, zijn neus, zijn mond.

Een zandpad. Wacht even – daar is het Canadameer. Een golf van opluchting slaat door hem heen. Hij heeft het gehaald. Dit is het eind van het spel. Nog heel even.

Maar Monty stopt niet. Hij galoppeert door, over het harde zand, dwars door het riet heen. Het water in.

Hij spuugt de modder uit. ‘Nee! Neeee! Monty!’ Hij wil roepen, maar er komt geen geluid uit zijn keel.